

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2003/C 226/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση C-280/00 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg κατά Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH («Κανονισμός (ΕΟΚ) 1191/69 — Εκμετάλλευση τακτικών συγκοινωνιακών γραμμών, αστικών προαστιακών και περιφερειακών — Δημόσιες επιδοτήσεις — Έννοια της κρατικής ενισχύσεως — Αντισταθμίσεις αντιπροσωπεύουσες την αντιπαροχή έναντι υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας»)	1
2003/C 226/02	Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση C-39/03 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Artgodan GmbH κ.λπ. («Αίτηση αναιρέσεως — Οδηγίες 65/65/ΕΟΚ και 75/319/ΕΟΚ — Φαρμακευτικά προϊόντα για ανθρώπινη χρήση — Ανορεξιογόνα: αμφεπραμόνη, κλοβενζορέξη, φαινπροπορέξη, νορψευδοεφεδρίνη, φαιντερμίνη — Ανάκληση άδειας κυκλοφορίας — Αρμοδιότητα της Επιτροπής — Προϋποθέσεις ανακλήσεως»)	2
2003/C 226/03	Διάταξη του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 24ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση C-166/02 (αίτηση του Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Daniel Fernando Messejana Viegas κατά Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA («Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Απάντηση δυναμένη να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία — Δεύτερη οδηγία 84/5/ΕΟΚ — Υποχρεωτική ασφάλιση της αστικής ευθύνης από αυτοκίνητο — Συστήματα αστικής ευθύνης — Ελάχιστα ποσά εγγυήσεως»)	2

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2003/C 226/04	Υπόθεση C-204/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 14 Μαΐου 2003	3
2003/C 226/05	Υπόθεση C-231/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — με διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2002, της 17ης Δεκεμβρίου 2002 και της 14ης Φεβρουαρίου 2003, στην υπόθεση Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. κατά Comune di Gingia de' Botti, προσεπικαλουμένης της Padania Acque SpA.	4
2003/C 226/06	Υπόθεση C-257/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουνίου 2003	5
2003/C 226/07	Υπόθεση C-286/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με διάταξη της 27ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση Silvia Hosse κατά Land Salzburg	5
2003/C 226/08	Υπόθεση C-297/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με διάταξη της 4ης Ιουνίου 2003 στη διαφορά εργατικού δικαίου με αιτούντα τον Sozialhilfeverband (σύνδεσμο κοινωνικής πρόνοιας) Rohrbach κατά Arbeiterkammer (εργατικού επιμελητηρίου) Oberösterreich και Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst (γενικής συνμοσπονδίας εργατών Αυστρίας, ομοσπονδίας εργαζομένων του δημόσιου τομέα)	6
2003/C 226/09	Υπόθεση C-300/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hessisches Finanzgericht με διάταξη της 25ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση Honeywell Aerospace GmbH κατά Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda	6
2003/C 226/10	Υπόθεση C-301/03: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2003	7
2003/C 226/11	Υπόθεση C-305/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουλίου 2003	7
2003/C 226/12	Υπόθεση C-306/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 3 του Orense (Ισπανία) με διάταξη της 24ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση Rosa García Blanco κατά Instituto Nacional de la Seguridad Social και Tesorería General de la Seguridad Social	8
2003/C 226/13	Υπόθεση C-307/03: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουλίου 2003	9
2003/C 226/14	Υπόθεση C-309/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 33 της Μαδρίτης με απόφαση της 8ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση A.I. López Gil κατά Instituto Nacional de Empleo (INEM) Tesorería General de la Seguridad Social	9
2003/C 226/15	Υπόθεση C-313/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2003	9
2003/C 226/16	Υπόθεση C-306/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal administratif de Paris (Γαλλία) με απόφαση της 3ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση S. Briheche κατά Υπουργείου Εσωτερικών, Εσωτερικής Ασφάλειας και Τοπικών Ελευθεριών	10
2003/C 226/17	Υπόθεση C-320/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 24 Ιουλίου 2003	10

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
2003/C 226/18	Υπόθεση C-324/03: Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Ιουλίου 2003	11
2003/C 226/19	Υπόθεση C-326/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2003	11
2003/C 226/20	Υπόθεση C-330/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: tercera, με απόφαση της 21ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos (Επαγγελματική Ένωση Μηχανικών Οδών, Διαύλων και Λιμένων) κατά Administración del Estado, όπου ο έτερος διάδικος είναι ο G. M. Imo	11
2003/C 226/21	Υπόθεση C-336/03: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, με διάταξη της 21ης Ιουλίου 2003, στην υπόθεση easyCar (UK) Ltd κατά Office of Fair Trading	12
2003/C 226/22	Υπόθεση C-339/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003 ...	12
2003/C 226/23	Υπόθεση C-340/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003	13
2003/C 226/24	Υπόθεση C-341/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003	13
2003/C 226/25	Υπόθεση C-342/03: Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 2003	13
2003/C 226/26	Υπόθεση C-344/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 2003	14
2003/C 226/27	Υπόθεση C-345/03: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 5 Αυγούστου 2003	15
2003/C 226/28	Διαγραφή της υποθέσεως C-131/02	15
2003/C 226/29	Διαγραφή της υποθέσεως C-393/02	15
2003/C 226/30	Διαγραφή της υποθέσεως C-407/02	15
2003/C 226/31	Διαγραφή της υποθέσεως C-10/03	15
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2003/C 226/32	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση T-385/00, Jean-Paul Seiller κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων — Προσωπικό — Παραδεκτό — Σαφήνεια του δικογράφου της προσφυγής — Επιβεβαιωτική πράξη — Εκπρόθεσμο προσφυγής — Διαδικασία προηγούμενου συμβιβασμού — Συνταξιοδοτικά δικαιώματα — Λουξεμβουργιανό δίκαιο — Συναλλαγή — Δόλος — Παραγραφή)	16

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	<u>Περιεχόμενα (συνέχεια)</u>	<u>Σελίδα</u>
2003/C 226/33	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση T-132/01, Euroalliances κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ντάμπινγκ — Απόφαση με την οποία περατώνεται η επανεξέταση μέτρων που μόλις έληξαν — Κοινοτικό συμφέρον — Προσφυγή ακυρώσεως)	16
2003/C 226/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση T-81/02, Margot Wagemann-Reuter κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπαλληλική — Άδεια άνευ αποδοχών — Κενή θέση — Αναβάθμιση θέσεως — Επανεξέταση)	16
2003/C 226/35	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση περί συνάψεως συμβάσεως έρευνας — Προθεσμία — Απαράδεκτο)	17
2003/C 226/36	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση T-47/03 R, Jose Maria Sison κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ασφαλιστικά μέτρα — Περιοριστικά μέτρα προς καταπολέμηση της τρομοκρατίας — Πάγωμα κεφαλαίων — Κατάργηση κοινωνικής πρόνοιας — Μερικό απαράδεκτο των αιτημάτων — Επείγον — Έλλειψη)	17
2003/C 226/37	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση T-140/03: Forum 187 ASBL κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Απέκδυση αρμοδιότητας»)	17
2003/C 226/38	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση T-249/03 R, Υ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ασφαλιστικά μέτρα — Υπάλληλος — Άρθρο 105, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας)	18
2003/C 226/39	Διαγραφή της υποθέσεως T-78/03	18
<hr/>		
II Προπαρασκευαστικές πράξεις		
.....		
<hr/>		
III Πληροφορίες		
2003/C 226/40	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης</i> EE C 213 της 6.9.2003	19

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 24ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση C-280/00 (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg
κατά Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH ⁽¹⁾

(«Κανονισμός (ΕΟΚ) 1191/69 — Εκμετάλλευση τακτικών συγκοινωνιακών γραμμών, αστικών προαστιακών και περιφερειακών — Δημόσιες επιδοτήσεις — Έννοια της κρατικής ενισχύσεως — Αντιστάθμισεις αντιπροσωπεύουσες την αντιπαροχή έναντι υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας»)

(2003/C 226/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-280/00, με αντικείμενο αίτηση του Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg και Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, παρισταμένου του: Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 87 ΕΚ) και 77 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 73 ΕΚ), καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1191/69 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1969, περί των ενεργειών των κρατών μελών που αφορούν τις υποχρεώσεις που είναι συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας στον τομέα των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών (ΕΕ L 156, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1893/91 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 169, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues και

A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος, και, στη συνέχεια, H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 24 Ιουλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1191/69 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1969, περί των ενεργειών των κρατών μελών που αφορούν τις υποχρεώσεις που είναι συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας στον τομέα των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1893/91 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουνίου 1991, έχει την έννοια ότι επιτρέπει σε κράτος μέλος να μην εφαρμόζει τον κανονισμό αυτό στην εκμετάλλευση τακτικών αστικών, προαστιακών ή περιφερειακών συγκοινωνιών που εξαρτώνται οπωσδήποτε από τη χορήγηση δημόσιων επιδοτήσεων και να περιορίζει την εφαρμογή του στις περιπτώσεις στις οποίες, ελλείψει επιδοτήσεων, δεν είναι δυνατή η παροχή επαρκών μεταφορικών υπηρεσιών, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι τηρείται δεόντως η αρχή της ασφαλείας δικαίου.

2) Η προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης, κατά την οποία η ενίσχυση πρέπει να είναι ικανή να επηρεάσει το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, δεν εξαρτάται από τον τοπικό ή περιφερειακό χαρακτήρα των παρεχόμενων μεταφορικών υπηρεσιών ή από τη σημασία του σχετικού τομέα δραστηριότητας.

Εντούτοις, δημόσιες επιδοτήσεις που αποσκοπούν να παράσχουν τη δυνατότητα πραγματοποίησης της εκμεταλλεύσεως τακτικών συγκοινωνιακών γραμμών αστικών, προαστιακών ή περιφερειακών μεταφορών δεν καλύπτονται από τη διάταξη αυτή καθόσον οι επιδοτήσεις αυτές πρέπει να θεωρούνται ως αντιστάθμιση αποτελούσα την αντιπαροχή έναντι παροχών εκ μέρους των δικαιούχων επιχειρήσεων προς εκπλήρωση υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Προς εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, το αιτούν δικαστήριο πρέπει να εξετάσει τη συνδρομή των ακόλουθων προϋποθέσεων:

- πρώτον, η δικαιούχος επιχείρηση πρέπει να είναι πράγματι επιφορτισμένη με την εκπλήρωση υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, ενώ η υποχρέωση αυτή πρέπει να είναι σαφώς καθορισμένη·
- δεύτερον, οι βασικές παράμετροι βάσει των οποίων υπολογίζεται η αντιστάθμιση πρέπει να έχουν προσδιοριστεί προηγουμένως αντικειμενικά και με διαφάνεια·

- τρίτον, η αντιστάθμιση δεν μπορεί να υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη του συνόλου ή μέρους των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση υποχρέωσης παροχής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους σε σχέση με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών·
 - τέταρτον, όταν η επιλογή της επιχειρήσεως στην οποία πρόκειται να ανατεθεί η εκπλήρωση υποχρέωσης παροχής δημόσιας υπηρεσίας σε συγκεκριμένη περίπτωση δεν πραγματοποιείται στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημόσιας συμβάσεως, παρέχοντας τη δυνατότητα επιλογής του υποψηφίου που είναι σε θέση να παράσχει τις σχετικές υπηρεσίες με το μικρότερο για το κοινωνικό σύνολο κόστος, το επίπεδο της απαραίτητης αντισταθμίσεως πρέπει να καθορίζεται βάσει αναλύσεως των δαπανών στις οποίες θα προέβαινε μια μέση επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλα εξοπλισμένη με μεταφορικά μέσα προς ικανοποίηση των απαιτήσεων σχετικά με την παροχή δημόσιας υπηρεσίας προκειμένου να εκπληρώσει τις ως άνω υποχρεώσεις, λαμβάνοντας υπόψη τα σχετικά έσοδα και ένα εύλογο κέρδος από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών.
- 3) Το άρθρο 77 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 73 ΕΚ) δεν μπορεί να εφαρμόζεται σε δημόσιες επιδοτήσεις που αντισταθμίζουν δαπάνες αφορώσες την εκπλήρωση υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο κανονισμός 1191/69, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1893/91.

(¹) ΕΕ C 273 της 23.9.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 24ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση C-39/03 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Artogodan GmbH κ.λπ. (¹)

(«Αίτηση ανατρέσεως — Οδηγίες 65/65/ΕΟΚ και 75/319/ΕΟΚ — Φαρμακευτικά προϊόντα για ανθρώπινη χρήση — Ανορεξιογόνα: αμπεπραμόνη, κλοβενζορέξη, φαινπροπορέξη, νορπενδοεφεδρίνη, φαντερμίνη — Ανάκληση άδειας κυκλοφορίας — Αρμοδιότητα της Επιτροπής — Προϋποθέσεις ανακλήσεως»)

(2003/C 226/02)

(Γλώσσες διαδικασίας: η γερμανική, η αγγλική και η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-39/03 P, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. B. Wainwright και H. Støvlbæk, επικουρούμενοι από τον B. Wägenbaur), με αντικείμενο αίτηση ανατρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Νοεμβρίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο πενταμελές τμήμα) στις υποθέσεις T-74/00, T-76/00, T-83/00 έως T-85/00, T-132/00, T-137/00 και T-141/00, Artogodan κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4945), και με την οποία

ζητήθηκε η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι Artogodan GmbH, με έδρα το Lüchow (Γερμανία) (εκπρόσωπος: U. Doepner), Bruno Farmaceutici SpA, με έδρα τη Ρώμη (Ιταλία), Essential Nutrition Ltd, με έδρα το Brough (Ηνωμένο Βασίλειο), Hoechst Marion Roussel Ltd, με έδρα το Denham (Ηνωμένο Βασίλειο), Hoechst Marion Roussel SA, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), Marion Merrell SA, με έδρα το Puteaux (Γαλλία), Marion Merrell SA, με έδρα τη Βαρκελώνη (Ισπανία), Sanova Pharma GmbH, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), Temmler Pharma GmbH & Co.KG, με έδρα το Marburg (Γερμανία), Schuck GmbH, με έδρα το Schwaig (Γερμανία), Laboratoires Roussel L^{da}, με έδρα το Mem Martins (Πορτογαλία), Laboratoires Roussel Diamant SARL, με έδρα το Puteaux, Roussel Iberica SA, με έδρα τη Βαρκελώνη (δικηγόροι: B. Sträter και M. Ambrosius), Gerot Pharmazeutika GmbH, με έδρα τη Βιέννη, (εκπρόσωπος: K. Grigkar), Cambridge Healthcare Supplies Ltd, με έδρα το Rackheath (Ηνωμένο Βασίλειο) (δικηγόροι: M. D. Vaughan, QC, K. Bacon, barrister, και S. Davis, solicitor), και Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA, με έδρα τις Βρυξέλλες, (δικηγόροι: L. Defalque και X. Leurquin), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen και C. W. A. Timmermans, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (εισηγητή), B. Σκουρή, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: M. Μίγικα Arzamendi, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 24 Ιουλίου 2003, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ανατρέσεως.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και της διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

(¹) ΕΕ C 70 της 22.3.2003.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πρώτο τμήμα)

της 24ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση C-166/02 (αίτηση του Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Daniel Fernando Messejana Viegas κατά Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA (¹)

(«Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Απάντηση δυναμένη να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία — Δεύτερη οδηγία 84/5/ΕΟΚ — Υποχρεωτική ασφάλιση της αστικής ευθύνης από αυτοκίνητο — Συστήματα αστικής ευθύνης — Ελάχιστα ποσά εγγυήσεως»)

(2003/C 226/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-166/02, με αντικείμενο αίτηση του Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal (Πορτογαλία) προς το

Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Daniel Fernando Messejana Viegas και Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA, παρισταμένων των: CGU International Insurance plc — Agência Geral em Portugal Instituto de Solidariedade e Segurança Social (ISSS), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της δεύτερης οδηγίας 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Δεκεμβρίου 1983, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1984, L 8, σ. 17), το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann (εισηγητή) και A. Rosas, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο ενημερώθηκε ότι το Δικαστήριο προτίθεται να αποφανθεί μέσω αιτιολογημένης διατάξεως σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού του Διαδικασίας, δεδομένου ότι οι μνημονευόμενοι στο άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ενδιαφερόμενοι προσεκλήθησαν να υποβάλουν τις τυχόν σχετικές παρατηρήσεις τους, εξέδωσε στις 24 Ιουλίου 2003, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Αντίκειται προς το άρθρο 1, παράγραφος 2, της δεύτερης οδηγίας 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Δεκεμβρίου 1983, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων μια εθνική νομοθεσία η οποία, δοθέντος ότι έχει θεσπίσει διάφορα συστήματα αστικής ευθύνης δυνάμει να εφαρμόζονται στα ατυχήματα που προκύπτουν από την κυκλοφορία των αυτοκινήτων οχημάτων, προβλέπει, όσον αφορά ένα από τα συστήματα αυτά, ανώτατα ποσά εγγυήσεως κατώτερα των ελαχίστων ποσών εγγυήσεως που έχουν καθοριστεί από το εν λόγω άρθρο.

(1) ΕΕ C 156 της 29.6.2002.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 14 Μαΐου 2003

(Υπόθεση C-204/03)

(2003/C 226/04)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa, νομικό της σύμβουλο, και τη Lidia Lozano Palacios, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 14 Μαΐου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, διατηρώντας σε ισχύ τις διατάξεις οι οποίες προβλέπουν την εφαρμογή αναλογίας εκπτώσεως για τους υποκείμενους στον φόρο που διενεργούν αποκλειστικά φορολογούμενες πράξεις, και οι οποίες εισάγουν ειδικό κανόνα που περιορίζει το δικαίωμα στην έκπτωση από τον αναλογούντα στην αγορά αγαθών ή υπηρεσιών ΦΠΑ λόγω του γεγονότος και μόνον ότι χρηματοδοτήθηκαν με επιδοτήσεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο και συγκεκριμένα από

το άρθρο 17, παράγραφοι 2 και 5, και το άρθρο 19 της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977 (77/388/ΕΟΚ) (1), όπως τροποποιήθηκε, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση,

- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προσάπτει στο Βασίλειο της Ισπανίας παράβαση ορισμένων διατάξεων της έκτης οδηγίας για δύο λόγους:

- 1) Εφαρμογή της αναλογίας εκπτώσεως στους υποκείμενους στον φόρο που διενεργούν αποκλειστικά πράξεις οι οποίες συνεπάγονται δικαίωμα εκπτώσεως (άρθρο 102, παρ. 1, του ισπανικού νόμου περί ΦΠΑ).

Σύμφωνα με την Επιτροπή, η ισπανική κανονιστική διάταξη διευρύνει παράνομα το πεδίο εφαρμογής της αναλογίας εκπτώσεως, δεδομένου ότι αυτή εφαρμόζεται όχι μόνο στους υποκείμενους στον φόρο που διενεργούν πράξεις δικαιολογούσες δικαίωμα εκπτώσεως και πράξεις που δεν δικαιολογούν τέτοιο δικαίωμα (μικτός υποκείμενους στον φόρο), αλλά και όσους διενεργούν αποκλειστικά πράξεις που συνεπάγονται το δικαίωμα εκπτώσεως (πλήρως υποκείμενους στον φόρο), για τον απλό λόγο ότι δέχτηκαν επιδοτήσεις που δεν αποτελούν μέρος της φορολογητέας βάσεως των φορολογούμενων πράξεών τους. Σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 5, της έκτης οδηγίας, ο μηχανισμός της αναλογίας εκπτώσεως μπορεί να εφαρμοστεί μόνο στην περίπτωση που οι υποκείμενοι στον φόρο διενεργούν αδιακρίτως πράξεις φορολογούμενες κατ' αρχήν, αλλά απαλλασσόμενες, και φορολογούμενες πράξεις.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι η δυνατότητα να περιλαμβάνονται οι επιδοτήσεις στην αναλογία εκπτώσεως των μικτών υποκείμενων στον φόρο είναι δυνατότητα που έχει παρασχεθεί στα κράτη μέλη ως εξαίρεση από τη γενική αρχή της εκπτώσεως των ήδη βεβαρυμένων με ΦΠΑ ποσών λόγω διενέργειας πράξεων υποκείμενων στον φόρο και μη απαλλασσομένων από αυτόν. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει χρήση της δυνατότητας αυτής κατά τρόπον ώστε να τυγχάνουν δυσμενούς μεταχείρισεως καταστάσεις διάφορες αυτών που προβλέπονται στην οδηγία, αντιθέτως προς τα επιτασσόμενα από τον κοινοτικό νομοθέτη. Οι πιθανές συνέπειες επί της ουδετερότητας του φόρου από το γεγονός ότι τα κράτη μέλη χρησιμοποιούν τη δυνατότητα που προβλέπεται στο άρθρο 19 της έκτης οδηγίας δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την επιδίωξη των ισπανικών αρχών να επεκτείνουν τον περιορισμό της εκπτώσεως στους πλήρως υποκείμενους στον φόρο, δεδομένου ότι δεν υπάρχει η απαραίτητη προς τούτο νομική βάση και θα επρόκειτο για μέτρο αντίθετο προς τα προβλεπόμενα από την οδηγία.

Η εν λόγω ισπανική διάταξη έχει ως αποτέλεσμα τη διπλή φορολόγηση, δεδομένου ότι ο υποκείμενος στον φόρο, ο οποίος λαμβάνει την επιδότηση, τη χρησιμοποιεί για να καλύψει μέρος του τιμήματος που πληρώνει για την αγορά αγαθών ή υπηρεσιών. Οι αγορές αυτές φορολογούνται σύμφωνα με τους κανόνες της έκτης οδηγίας, λόγος για τον οποίο το ποσό της επιδοτήσεως βαρύνεται ήδη με τον αναλογούντα ΦΠΑ. Αν επιπλέον το ποσόν αυτό περιληφθεί

στον παρονομαστή της αναλογίας εκπτώσεως, αυτό έχει ως συνέπεια τον περιορισμό του δικαιώματος της αναλογίας εκπτώσεως του υποκειμένου στον φόρο που λαμβάνει την επιδότηση, αυτή θα βαρύνεται με ΦΠΑ δύο φορές. Παρ' ότι το άρθρο 19 προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα των κρατών μελών να περιλαμβάνουν στην αναλογία εκπτώσεως προς τους μικτώς υποκειμένους στον φόρο τις επιδοτήσεις που δεν αποτελούν μέρος της φορολογητέας βάσεως, η εξαίρεση αυτή στη μέθοδο του «κανονικού» υπολογισμού είναι εργαλείο που διαθέτει ο εθνικός νομοθέτης για την αποφυγή του φαινομένου να επιτυγχάνουν επιστροφή του ΦΠΑ «καθ' ἑξιν» επιδοτούμενες επιχειρήσεις, ασκώντας συμβολικά μία δραστηριότητα προκειμένου να αποκτήσουν την ιδιότητα του υποκειμένου στον φόρο. Η διάταξη, όμως, αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Εξάλλου, είναι προφανές ότι, συμπεριλαμβάνοντας τις επιδοτήσεις στην αναλογία, περιορίζεται το δικαίωμα εκπτώσεως των μικτώς υποκειμένων στον φόρο, ενώ δεν μπορεί να γίνει το ίδιο σε σχέση με τους πλήρως υποκειμένους στον φόρο. Πρόκειται για κανόνα θεσπιζόμενο κατά διακριτική ευχέρεια και τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν τις λεπτομέρειές του, πάντοτε στα πλαίσια του σεβασμού του συνόλου των κανόνων και βασικών αρχών της έκτης οδηγίας, η οποία περιλαμβάνει άλλες διατάξεις προς αποφυγή των εκπτώσεων που θεωρούνται καταχρηστικές.

- 2) Θέσπιση ειδικού κανόνα που περιορίζει το δικαίωμα εκπτώσεως του ΦΠΑ που αναλογεί στην αγορά αγαθών ή υπηρεσιών, χρηματοδοτούμενων εν όλω ή εν μέρει από επιδοτήσεις (άρθρο 104, παρ. 2, δεύτερη περίοδος, του ισπανικού νόμου περί ΦΠΑ).

Ο ειδικός αυτός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο οι χορηγηθείσες επιδοτήσεις για τη χρηματοδότηση της αγοράς ορισμένων αγαθών ή υπηρεσιών δεν επιφέρουν εφαρμογή της αναλογίας και δεν περιλαμβάνονται στον παρονομαστή αυτής, αλλά περιορίζουν το δικαίωμα εκπτώσεως του καταβληθέντος ΦΠΑ κατά το μέρος που αναλογεί στο μέρος του τιμήματος του αγαθού ή της υπηρεσίας που χρηματοδοτήθηκε από την επιδότηση, είναι ασύμβατος με την έκτη οδηγία. Πράγματι, η ισπανική διάταξη δημιουργεί περιορισμό του δικαιώματος εκπτώσεως για τους πλήρως υποκειμένους στον φόρο που δεν προβλέπεται από τις αρχές της οδηγίας. Όσον αφορά δε τους μικτώς υποκειμένους στον φόρο, ο μόνος δυνατός περιορισμός, σύμφωνα με την οδηγία, είναι να συμπεριλαμβάνονται οι επιδοτήσεις στον παρονομαστή της αναλογίας εκπτώσεως. Ο ΦΠΑ που έχει καταβάλει ένας υποκειμένος στον φόρο για ορισμένο αγαθό ή υπηρεσία εκπίπτει πάντοτε, σύμφωνα με τους κανόνες δικαίου περί εκπτώσεως που προβλέπονται στην οδηγία, και, για τον σκοπό αυτόν, η πηγή της χρηματοδότησεως ενός αγαθού ή μιας υπηρεσίας δεν ασκεί καμιά επιρροή. Τα κράτη μέλη διαθέτουν μόνο μία δυνατότητα να λαμβάνουν υπόψη τις επιδοτήσεις που δεν περιλαμβάνονται στην τιμή των δραστηριοτήτων, με το να τις συμπεριλαμβάνουν ή όχι στην αναλογία εκπτώσεως, αποκλειστικά και μόνον εάν ο υποκειμένος στον φόρο διενεργεί συγχρόνως πράξεις φορολογούμενες και πράξεις απαλλασσόμενες. Πρόκειται για κανόνα θεσπιζόμενο κατά διακριτική ευχέρεια και τα

κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν τις λεπτομέρειές του, πάντοτε στα πλαίσια του σεβασμού του συνόλου των κανόνων και βασικών αρχών της έκτης οδηγίας.

Η ισπανική κανονιστική ρύθμιση αποτελεί παραβίαση της βασικής αρχής του δικαίου περί εκπτώσεως του ΦΠΑ, αναγνωρισμένης από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι είναι ειδικός κανόνας που δεν έχει νομικό έρεισμα στην οδηγία, εφαρμόζεται σε όλους τους υποκειμένους στον φόρο που λαμβάνουν επιδοτήσεις, συμπεριλαμβανομένων των πλήρως υποκειμένων στον φόρο, και, ακόμη και αν εφαρμοστεί στους μικτώς υποκειμένους στον φόρο, μπορεί να αποδειχθεί σε ορισμένες περιπτώσεις λιγότερο ευνοϊκή απ' ό,τι η δυνατότητα που προβλέπεται στο άρθρο 19 της οδηγίας.

(1) EE L 145 της 13.6.1977, σ. 1 (ειδ. έκδ.: 09/001, σ. 49).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — με διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2002, της 17ης Δεκεμβρίου 2002 και της 14ης Φεβρουαρίου 2003, στην υπόθεση Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. κατά Comune di Gingia de' Botti, προσεπικαλούμενης της Padania Acque SpA.

(Υπόθεση C-231/03)

(2003/C 226/05)

Με διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2002, της 17ης Δεκεμβρίου 2002 και της 14ης Φεβρουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Μαΐου 2003, το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia —, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. και Comune di Gingia de' Botti, προσεπικαλούμενης της Padania Acque SpA, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Εμποδίζουν τα άρθρα 43 ΕΚ, 49 ΕΚ και 81 ΕΚ —καθ' όσον απαγορεύουν τους περιορισμούς της ελευθερίας εγκαταστάσεως των υπηκόων ενός κράτους μέλους στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στο εσωτερικό της Κοινότητας όσον αφορά τους υπηκόους των κρατών μελών, καθώς και κάθε εμπορική ή εταιρική πρακτική άγουσα στην παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης— την απ' ευθείας, ήτοι χωρίς δημοσίευση διαγωνισμού, ανάθεση της διαχειρίσεως της δημοσίας υπηρεσίας διανομής φωταερίου σε εταιρίες, στο κεφάλαιο των οποίων συμμετέχουν Δήμοι, όταν η συμμετοχή τους αυτή ουδόλως αρκεί για να τους εξασφαλίσει άμεσο έλεγχο επί της εν λόγω διαχειρίσεως; Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτό ότι, σε μια περίπτωση, όπως η επίδικη, όπου η συμμετοχή του Δήμου ανέρχεται σε 0,97 %, δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αυτεπιστασίας;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουνίου 2003

(Υπόθεση C-257/03)

(2003/C 226/06)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε, στις 16 Ιουνίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4, παράγραφος 4, της απόφασης 1753/20002/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 2000, περί καθιέρωσης συστήματος παρακολούθησης των μέσων όρων εκπομπών CO₂ από κανούργια επιβατικά αυτοκίνητα ⁽¹⁾, καθόσον δεν κοινοποίησε στην Επιτροπή στοιχεία σχετικά με τις εκπομπές CO₂ από καινούργια επιβατικά αυτοκίνητα, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, της ανωτέρω αποφάσεως,
- 2) να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 4, παράγραφος 4, της απόφασης ορίζει σαφώς ότι η πρώτη κοινοποίηση των στοιχείων πρέπει να γίνει το αργότερο μέχρι την 1η Ιουλίου 2001. Η Ιρλανδία δεν τήρησε την προθεσμία αυτή.

⁽¹⁾ ΕΕ L 202 της 10.8.2000, σ. 1

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με διάταξη της 27ης Μαΐου 2003 στην υπόθεση Silvia Hosse κατά Land Salzburg

(Υπόθεση C-286/03)

(2003/C 226/07)

Με διάταξη της 27ης Μαΐου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Ιουλίου 2003, το Oberster Gerichtshof (Αυστρία), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Silvia Hosse και Land Salzburg που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 2β, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 ⁽²⁾, σε συνδυασμό με το παράρτημα II, μέρος III, την έννοια ότι εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ως ειδική παροχή χωρίς συνεισφορά το επίδομα

ειδικής φροντίδας (Pflegegeld), το οποίο καταβάλλεται δυνάμει της νομοθεσίας του Salzburg περί επιδόματος ειδικής φροντίδας (Pflegegeldgesetz) για μέλος οικογενείας εργαζομένου απασχολούμενου στο ομόσπονδο κράτος του Salzburg, ο οποίος κατοικεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μαζί με την οικογένειά του;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

Μπορεί το μέλος οικογενείας εργαζομένου απασχολούμενου στο ομόσπονδο κράτος του Salzburg, το οποίο κατοικεί με την οικογένειά του στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, να ζητήσει την καταβολή του επιδόματος ειδικής φροντίδας δυνάμει της νομοθεσίας του Salzburg ως παροχής ασθένειας εις χρήμα, σύμφωνα με το άρθρο 19 και τις αντίστοιχες διατάξεις των άλλων τμημάτων του κεφαλαίου I του τίτλου III του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, ανεξαρτήτως κατοικίας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφόσον το εν λόγω μέλος οικογενείας πληροί τις λοιπές προϋποθέσεις γενέσεως του σχετικού δικαιώματος;

3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα:

Μπορεί παροχή όπως το επίδομα ειδικής φροντίδας κατά τη νομοθεσία του Salzburg, ως συνιστώσα χορήγηση κοινωνικού πλεονεκτήματος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας ⁽³⁾, να εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο δικαιούχος έχει την κατοικία του στο ομόσπονδο κράτος του Salzburg;

4. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα:

Συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως προς τις αρχές της ιθαγένειας της Ένωσης και της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά την έννοια των άρθρων 12 ΕΚ και 17 ΕΚ, το γεγονός ότι δεν παρέχεται δικαίωμα επί κοινωνικού πλεονεκτήματος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68, όπως είναι το επίδομα ειδικής φροντίδας σύμφωνα με τη νομοθεσία του Salzburg, στους πολίτες της Ένωσης, οι οποίοι απασχολούνται στο Salzburg ως μεθοριακοί εργαζόμενοι, έχουν όμως την κατοικία τους σε άλλο κράτος μέλος;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως: Παρέχει η ιθαγένεια της Ένωσης τη δυνατότητα και στα δικαιούμενα διατροφής μέλη οικογενείας τέτοιου μεθοριακού εργαζομένου, τα οποία ομοίως κατοικούν σε άλλο κράτος μέλος, να λάβουν επίδομα ειδικής φροντίδας στο ομόσπονδο κράτος του Salzburg σύμφωνα με τη νομοθεσία του;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

⁽²⁾ ΕΕ 1992 L 136, σ. 1.

⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με διάταξη της 4ης Ιουνίου 2003 στη διαφορά εργατικού δικαίου με αιτούντα τον Sozialhilfeverband (σύνδεσμο κοινωνικής πρόνοιας) Rohrbach κατά Arbeiterkammer (εργατικού επιμελητηρίου) Oberösterreich και Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst (γενικής συνομοσπονδίας εργατών Αυστρίας, ομοσπονδίας εργαζομένων του δημόσιου τομέα)

(Υπόθεση C-297/03)

(2003/C 226/08)

Με διάταξη της 4ης Ιουνίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Ιουλίου 2003, το Oberster Gerichtshof (Αυστρία), στο πλαίσιο της διαφοράς εργατικού δικαίου μεταξύ Sozialhilfeverband (συνδέσμου κοινωνικής πρόνοιας) Rohrbach και Arbeiterkammer (εργατικού επιμελητηρίου) Oberösterreich και Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst (γενικής συνομοσπονδίας εργατών Αυστρίας, ομοσπονδίας εργαζομένων του δημόσιου τομέα), που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί εξής ερωτημάτων:

1. Πρέπει εταιρία περιορισμένης ευθύνης του ιδιωτικού δικαίου, περιλαμβανούσα ως μοναδικό μέτοχο ένα δημοσίου δικαίου σύνδεσμο κοινωνικής πρόνοιας (σύνδεσμο κοινοτήτων), στην οποία έχουν ανατεθεί διοικητικά καθήκοντα ασκούμενα κατά τους κανόνες της ιδιωτικοοικονομικής διαχείρισεως (κοινωνική πρόνοια μέσω της λειτουργίας εργαστηρίου για αναπήρους), να θεωρηθεί «δημόσιος οργανισμός», με συνέπεια να έχει απευθείας εφαρμογή έναντι αυτής το ανεπαρκώς μεταφερθέν στο εσωτερικό δίκαιο άρθρο 3, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ (1), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50/ΕΚ (2) (νυν οδηγία 2001/23/ΕΚ), ακόμη και στην περίπτωση που το εταιρικό μερίδιο του συνδέσμου κοινωνικής πρόνοιας μεταβιβάσθει σε καθαρώς ιδιωτική εταιρία περιορισμένης ευθύνης, δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως που εξαρτάται μόνον από τη συναίνεση του διοικητικού συμβουλίου του συνδέσμου;

Εφόσον δοθεί καταφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό:

2. Δύναται σύνδεσμος κοινωνικής πρόνοιας (σύνδεσμος κοινοτήτων), μεταβιβάζων την επιχείρησή του, να επικαλεσθεί, ως «δημόσιος οργανισμός» κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έναντι των εργαζομένων του, οι οποίοι αντιτίθενται στη μεταβίβαση των συμβάσεων εργασίας τους σε εκδοχέα (κατά την έννοια του πρώτου ερωτήματος) και εμμένουν στην εξακολούθηση των σχέσεων εργασίας τους με τον εκχωρητή, την απευθείας εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της μνημονευθείσας στο πρώτο ερώτημα οδηγίας, ακόμη και εάν η εν λόγω διάταξη οδηγίας δεν μεταφέρθηκε πλήρως στο εθνικό δίκαιο, με συνέπεια οι συμβάσεις εργασίας να ισχύουν ως μεταβιβάσιμες στον εκδοχέα; Ασκει επιρροή συναφώς το γεγονός ότι ο «δημόσιος οργανισμός» ως εκχωρητής στερείται ο ίδιος νομοθετικής αρμοδιότητας για τη μεταφορά οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, η αρμοδιότητα δε αυτή ανήκει σε υπερκείμενο νομοθετικό όργανο (ομόσπονδο κράτος);

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hessisches Finanzgericht με διάταξη της 25ης Απριλίου 2003 στην υπόθεση Honeywell Aerospace GmbH κατά Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda

(Υπόθεση C-300/03)

(2003/C 226/09)

Με διάταξη της 25ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Ιουλίου 2003, το Hessisches Finanzgericht, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Honeywell Aerospace GmbH και Hauptzollamt Gießen — Dienstort Fulda —, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Θεωρείται, σύμφωνα με το άρθρο 215, παράγραφος 2 ή 3, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92 (1), όπως ίσχυε μέχρι τις 9 Μαΐου 1999, ότι η τελωνειακή οφειλή γεννάται στον τόπο όπου οι τελωνειακές αρχές διαπιστώνουν ότι το εμπόρευμα βρίσκεται σε κατάσταση που γεννά τελωνειακή οφειλή (παράγραφος 2) ή όπου το εμπόρευμα υπήχθη υπό συγκεκριμένο τελωνιακό καθεστώς (παράγραφος 3, πρώτη περίπτωση), ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία αποστολή υπαχθείσα στο καθεστώς εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως δεν προσκομίσθηκε στο τελωνείο προορισμού και δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί ο τόπος της παραβάσεως, οι δε τελωνειακές αρχές, αντίθετα προς τα άρθρα 378, παράγραφος 1, τελευταίο εδάφιο και 379, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2454/93 (2), όπως ίσχυε μέχρι τις 30.06.2001, παρέλειψαν να ορίσουν, με την ανακοίνωση βάσει του άρθρου 379, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποδειχθεί στο τελωνείο αναχωρήσεως η κανονικότητα της πράξεως διαμετακομίσεως ή ο τόπος στον οποίο πράγματι διεπράχθη η παράβαση;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αποτελεί προϋπόθεση για την είσπραξη των επιβαρύνσεων εκ μέρους της αρμόδιας τελωνειακής αρχής, βάσει του άρθρου 379, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2454/93, όπως ίσχυε μέχρι τις 30.06.2001, η μεία από τις τελωνειακές αρχές, στην ανακοίνωση κατά το άρθρο 379, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να αποδειχθεί στο τελωνείο αναχωρήσεως η κανονικότητα της πράξεως διαμετακομίσεως ή ο τόπος όπου πράγματι διεπράχθη η παράβαση;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

(2) ΕΕ L 201, σ. 88.

(1) ΕΕ L 302, σ. 1.

(2) ΕΕ L 253, σ. 1.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-301/03)

(2003/C 226/10)

Η Δημοκρατία της Ιταλίας, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. Aiello, avvocato dello Stato, άσκησε στις 2 Ιουλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την πράξη της Επιτροπής CDRR-03-0013-00-it (έγγραφο 4) η οποία εμφανίζεται στα σημειώματα της Επιτροπής που παρατίθενται κατωτέρω ως «επίσημως κοινοποιηθείσα στα κράτη μέλη επ' ευκαιρία της συνόδου της επιτροπής για την ανάπτυξη και τον αναπροσανατολισμό της 23ης Απριλίου 2003», καθώς και το σημείωμα αριθ. 106 387, της 14ης Μαΐου 2003 (έγγραφο 6), το οποίο περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 15 Μαΐου 2003, με το οποίο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γενική Διεύθυνση περιφερειακών υποθέσεων — περιφερειακές παρεμβάσεις στη Γαλλία, την Ελλάδα, την Ιταλία, κοινοποίησε την απόφαση σχετικά με την τελική ημερομηνία επιλεξιμότητας δαπανών για τις τροποποιήσεις των συμπληρωμάτων προγραμματισμού για το POR Sardegna 2000-2006· το σημείωμα αριθ. 107 051, της 28ης Μαΐου 2003 (έγγραφο 7), το οποίο περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 2 Ιουνίου 2003, με το οποίο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γενική Διεύθυνση περιφερειακών υποθέσεων — περιφερειακές παρεμβάσεις στη Γαλλία, την Ελλάδα, την Ιταλία, κοινοποίησε την απόφαση σχετικά με την τελική ημερομηνία επιλεξιμότητας δαπανών για τις τροποποιήσεις των συμπληρωμάτων προγραμματισμού για το POR Sicilia 2000-2006· το σημείωμα αριθ. 107 135, της 2ας Ιουνίου 2003, το οποίο περιήλθε στην προσφεύγουσα το 2003 ⁽¹⁾, με το οποίο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γενική Διεύθυνση περιφερειακών υποθέσεων — περιφερειακές παρεμβάσεις στη Γαλλία, την Ελλάδα, την Ιταλία, κοινοποίησε την απόφαση σχετικά με την τελική ημερομηνία επιλεξιμότητας δαπανών για τις τροποποιήσεις των συμπληρωμάτων προγραμματισμού για το DOCUP Lazio 2000-2006· όλες τις συναφείς και προγενέστερες πράξεις, καθώς και

- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

A. Παράβαση των άρθρων 15 και 34 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/99 ⁽²⁾

Η Επιτροπή, θεσπίζοντας τις προσβαλλόμενες πράξεις, παρενέβη ενεργώς στη διαδικασία τροποποίησης των συμπληρωμάτων προγραμματισμού, ήτοι στη συγκεκριμένη διαχείριση των προγραμμάτων, υπερέβη τις αρμοδιότητές της, όπως αυτές προσδιορίζονται από τον προαναφερθέντα κανονισμό, χωρίς να διαθέτει εξουσία και κινούμενη σε τομείς αρμοδιοτήτων που της είναι ξένοι.

B. Παράβαση του άρθρου 30 του κανονισμού (ΕΚ) 1260/99

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η τελική προθεσμία για την επιλεξιμότητα των δαπανών για το συμπλήρωμα προγραμματισμού προσδιορίζεται, άνευ δυνατότητας αποκλίσεως, από τον γενικό κανονισμό. Οι επιτακτικές διατάξεις του κανονισμού συνεπάγονται φυσιολογικά την αναδρομικότητα από το χρονικό σημείο συμμετοχής των Ταμείων (ημερομηνία παραλαβής της αιτήσεως παρεμβάσεως από την Επιτροπή), εκτός αν υπάρχουν τροποποιήσεις που αφορούν στοιχεία τα οποία περιέχονται στην απόφαση περί συμμετοχής στα Ταμεία.

Η Επιτροπή, αντιθέτως, προέβλεψε ότι, σε περίπτωση τροποποίησης του συμπληρώματος προγραμματισμού, η ημερομηνία εκκινήσεως για την επιλεξιμότητα των δαπανών προσδιορίζεται από την επιτροπή ελέγχου και δεν μπορεί να προηγείται της ημερομηνίας εγκρίσεως, από την ίδια επιτροπή, της προτεινομένης τροποποίησης. Το τροποποιημένο συμπλήρωμα προγραμματισμού πρέπει να προσδιορίζει την ημερομηνία εκκινήσεως της επιλεξιμότητας των νέων δαπανών τις οποίες αφορά η τροποποίηση του εγγράφου.

Αν εφαρμόζονταν η θέση της Επιτροπής, η διάταξη του άρθρου 30, παράγραφος 2, του γενικού κανονισμού θα καθίστατο κενό γράμμα, διότι κάθε συμπλήρωμα προγραμματισμού θα μετατόπιζε την ημερομηνία επιλεξιμότητας των δαπανών και δεν θα υπήρχε τελική ημερομηνία για τις δαπάνες κατά τον χρόνο που προσδιορίζει η προαναφερθείσα διάταξη.

Γ. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι επίσης παράνομες λόγω ελλείψεως νομικού ερείσματος και κατάχρησης εξουσίας λόγω καταστρατηγήσεως της διαδικασίας, της ελλείψεως αρμοδιότητας και της παραβάσεως του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής.

⁽¹⁾ Πιθανώς στις 30 Ιουνίου 2003.

⁽²⁾ ΕΕ L 161, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 16 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-305/03)

(2003/C 226/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Lyal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 16 Ιουλίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, εφαρμόζοντας μειωμένο

συντελεστή φόρου προστιθέμενης αξίας στην προμήθεια που καταβάλλεται στους οίκους δημοπρασιών για την πώληση με δημοπρασία έργων τέχνης, αντικών και συλλεκτικών αντικειμένων που έχουν εισαχθεί με διαδικασίες προσωρινής εισαγωγής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, παράγραφος 1, 5, παράγραφος 4, περίπτωση γ', 12, παράγραφος 3, και 16, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 ⁽¹⁾ περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών,

2. να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, μη επιβάλλοντας επί του περιθωρίου κέρδους των οίκων δημοπρασιών επί εισηγμένων έργων τέχνης, συλλεκτικών αντικειμένων και αντικών, τον κανονικό συντελεστή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα ως άνω άρθρα της έκτης οδηγίας ΦΠΑ.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, υπάρχουν δύο βαρυνόμενες με ΦΠΑ πράξεις στην περίπτωση της εισαγωγής και πώλησεως σε δημοπρασία: μία εισαγωγή αγαθών κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, και μία προμήθεια αγαθών κατά την έννοια του άρθρου 26, περίπτωση α'.

Αντίθετα με την άποψη που υποστηρίζει το Ηνωμένο Βασίλειο, το σύστημα ΦΠΑ δεν συνεπάγεται διπλή φορολόγηση, διότι δεν απαιτεί ο ΦΠΑ να επιβάλλεται πρώτα επί της συνολικής αξίας των αγαθών μετά την πώληση, με τον προβλεπόμενο για τις εισαγωγές συντελεστή, και, στη συνέχεια, να επιβάλλεται εκ νέου με τον κανονικό συντελεστή, επί του περιθωρίου κέρδους του οίκου δημοπρασιών.

⁽¹⁾ Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση. Ειδ. έκδ.: 09/001, σ. 49.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 3 του Orense (Ισπανία) με διάταξη της 24ης Ιουνίου 2003 στην υπόθεση Rosa García Blanco κατά Instituto Nacional de la Seguridad Social και Tesorería General de la Seguridad Social

(Υπόθεση C-306/03)

(2003/C 226/12)

Με διάταξη της 24ης Ιουνίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Ιουλίου 2003, το Juzgado de lo Social nº 3 του Orense, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Cristalina Salgado Alonso απ' ενός και Instituto Nacional de la Seguridad Social και

Tesorería General de la Seguridad Social απ' ετέρου που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Προσκρούει στα άρθρα 12 και 39 έως 42 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Άμστερνταμ), καθώς και στο άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, διάταξη του εθνικού δικαίου, σύμφωνα με την οποία οι εισφορές για σύνταξη γήρατος που ο οργανισμός διαχείρισεως του συστήματος ασφαλίσεως κατά της ανεργίας κατέβαλε υπέρ εργαζομένου για περίοδο κατά την οποία ο τελευταίος εισέπραττε επιδόματα κοινωνικής προνοίας λόγω ανεργίας δεν λαμβάνονται υπόψη για τη συμπλήρωση των διαφόρων απαιτούμενων περιόδων σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία και για τη θεμελίωση του δικαιώματος λήψεως παροχών γήρατος, όταν, λόγω της παρατεταμένης καταστάσεως ανεργίας που επιδιώκεται να αντισταθμιστεί, ο εργαζόμενος αυτός να αδυνατεί κατ' ουσία να επικαλεστεί άλλες εισφορές λόγω γήρατος πλην εκείνων που έχουν νομίμως καταστεί απαιτητές, κατά τρόπον ώστε μόνον οι εργαζόμενοι που έκαναν χρήση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας να θίγονται από τον ως άνω εθνικό κανόνα, χωρίς να είναι εφικτή η θεμελίωση δικαιώματος εθνικής συντάξεως γήρατος, παρόλον ότι, κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 45 του προαναφερθέντος κανονισμού (ΕΟΚ), θα έπρεπε να λογίζονται ως συμπληρωθείσες οι ανωτέρω απαιτούμενες περίοδοι;
2. Προσκρούουν στα άρθρα 12 και 39 έως 42 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (Άμστερνταμ) καθώς και στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, διατάξεις του εθνικού δικαίου σύμφωνα με τις οποίες οι εισφορές για σύνταξη γήρατος που ο οργανισμός διαχείρισεως του συστήματος ασφαλίσεως ανέργων κατέβαλε υπέρ εργαζομένου για περίοδο κατά την οποία ο τελευταίος εισέπραττε επιδόματα κοινωνικής προνοίας λόγω ανεργίας, δεν λαμβάνονται υπόψη λόγω του ότι η συνολική διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως ή κατοικίας συμπληρώθηκε υπό τη νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού δεν φθάνει το έτος, οσάκις, συνεπεία της παρατεταμένης καταστάσεως ανεργίας που επιδιώκεται να αντισταθμιστεί, συνεπάγεται για τον εργαζόμενο αυτόν ουσιαστική αδυναμία προσμετρήσεως άλλων εισφορών συντάξεως γήρατος πλην των απαιτητών και καταβεβλημένων κατά τη διάρκεια της ανεργίας, κατά τρόπον ώστε μόνον οι εργαζόμενοι που έκαναν χρήση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας να θίγονται από τον ως άνω εθνικό κανόνα, χωρίς να είναι εφικτή η θεμελίωση δικαιώματος εθνικής συντάξεως γήρατος παρόλον ότι, κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 48, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού (ΕΟΚ), δεν μπορεί να απαλλάσσεται ο εθνικός οργανισμός διαχείρισεως από την υποχρέωση χορηγήσεως εθνικών παροχών;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, για την εφαρμογή του συστήματος κοινωνικής ασφαλείας των εργαζομένων και των οικογενειών τους που κυκλοφορούν εντός Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 149 της 5.7.1971, σ. 2).

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-307/03)

(2003/C 226/13)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον M. Fiorilli, avvocato dello Stato, άσκησε στις 18 Ιουλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί:

— Την ακύρωση της δημοσιονομικής διορθώσεως που επιβλήθηκε στην Ιταλία με την απόφαση της Επιτροπής C(2003) 1539 τελικό της 15ης Μαΐου 2003.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι επιτόπιοι έλεγχοι ήταν χαμηλής ποιότητας: βάλλει κατά των συμπερασμάτων των υπηρεσιών της Επιτροπής ως προς τη διαδικασία και την αποτελεσματικότητα των διενεργηθέντων ελέγχων.

Ως προς την παράλειψη επιστροφής των ενισχύσεων για τις μη επιλέξιμες εκτάσεις, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν χωρούν δημοσιονομικές διορθώσεις όταν το κράτος μέλος περιορίζεται στη λήψη μέτρων εγκριθέντων από την Επιτροπή και όταν έχει βελτιώσει τις διαδικασίες ελέγχου, όπως δέχεται η Επιτροπή και όπως καταδεικνύεται από το γεγονός ότι επιχειρείται η επέκταση της αναδρομικότητας στις διαδικασίες ελέγχου που έχουν σταδιακά βελτιωθεί.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εφαρμόζει εσφαλμένως τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 3887/92 (1) (εκτάσεις που πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό των ενισχύσεων).

(1) ΕΕ L 391 της 31.12.1992, σ. 36.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Social nº 33 της Μαδρίτης με απόφαση της 8ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση A.I. López Gil κατά Instituto Nacional de Empleo (INEM) Tesorería General de la Seguridad Social

(Υπόθεση C-309/03)

(2003/C 226/14)

Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Ιουλίου 2003, το Juzgado de lo Social nº 33 της Μαδρίτης, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ A.I. López Gil και Instituto Nacional de Empleo (INEM) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Θα ήταν επιβεβλημένο, για την ορθή μεταφορά της ρήτρας 2.8 της συμφωνίας-πλαίσιου, που περιλαμβάνεται στην οδηγία 96/34 (1), στο εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών, και συγκεκριμένα στο ισπανικό δίκαιο, να θεσπιστούν, στο πλαίσιο της νομοθεσίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως και, ειδικότερα, όσον αφορά τα επιδόματα ανεργίας, μέτρα που θα εξουδετέρωναν — σε περίπτωση που η περίοδος υπολογισμού της νομικής βάσης για τη χορήγηση επιδόματος ανεργίας θα συνέπιπτε με τη χρήση μειωμένου ωραρίου εργασίας καθώς και μειωμένου μισθού λόγω φροντίδας ανηλικού τέκνου — τις χαμηλότερες εισφορές στο σύστημα, πράγμα που θα οφειλόταν στον χαμηλότερο μισθό που θα ελάμβανε ο εργαζόμενος ο οποίος θα ασκούσε το δικαίωμα αυτό, και τούτο με σκοπό τη μη μείωση των επιδομάτων ανεργίας;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα,

είναι δυνατό σε περίπτωση που δεν έχει γίνει συμμόρφωση προς την επιταγή που προβλέπεται με τη ρήτρα 2.8 της συμφωνίας-πλαίσιου, που περιλαμβάνεται στην οδηγία 96/34, άπαξ και έχει εκνεύσει η προβλεπόμενη στο άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας προθεσμία για τη μεταφορά της στο εσωτερικό δίκαιο, η σχετική εκπλήρωση να γίνει κατά τρόπο άμεσο από το εθνικό δικαστήριο και στο πλαίσιο της επίδικης περιπτώσεως, λόγω της οποίας υποβάλλεται αυτό το προδικαστικό ερώτημα, με την απόφαση που θα εκδοθεί;

(1) Του Συμβουλίου της 3ης Ιουνίου 1996 σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για τη γονική άδεια, που συνήφθη από την UNICE, τη CEEP και τη CES (ΕΕ L 145 της 19.6.1996, σ. 4).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-313/03)

(2003/C 226/15)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την M.-J. Jonecny, άσκησε στις 23 Ιουλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, διοικητικές και κανονιστικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για την πλήρη συμμόρφωση προς την οδηγία 1999/63/ΕΚ (1) του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των ναυτικών, που σύναψαν η ένωση εφοπλιστών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕCSA) και η ομοσπονδία των ενώσεων εργαζομένων στις μεταφορές, στην Ευρωπαϊκή Ένωση (FST) — Παράρτημα: Ευρωπαϊκή συμφωνία για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των ναυτικών, ή, έστω, παραλείποντας να ενημερώσει πλήρως την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Ιταλίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο εξέπνευσε στις 30 Ιουνίου 2002.

(¹) ΕΕ L 167 της 2.7.1999, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal administratif de Paris (Γαλλία) με απόφαση της 3ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση S. Briheche κατά Υπουργείου Εσωτερικών, Εσωτερικής Ασφάλειας και Τοπικών Ελευθεριών

(Υπόθεση C-306/03)

(2003/C 226/16)

Το Tribunal administratif de Paris, με απόφασή του της 3ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση S. Briheche κατά Υπουργείου Εσωτερικών, Εσωτερικής Ασφάλειας και Τοπικών Ελευθεριών, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Ιουλίου 2003. Το Tribunal administratif de Paris ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ακόλουθου προδικαστικού ερωτήματος:

Απαγορεύουν οι διατάξεις της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ, της 9ης Φεβρουαρίου 1976 (¹), στη Γαλλία να διατηρήσει σε ισχύ τις τροποποιηθείσες με τον νόμο 79-569, της 7ης Ιουλίου 1979, και, εν συνεχεία, με τον νόμο 2001-397, της 9ης Μαΐου 2001, διατάξεις του άρθρου 8 του νόμου 75-3, της 3ης Ιανουαρίου 1975, που αφορούν τις χήρες που δεν συνήψαν νέο γάμο;

(¹) Οδηγία 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ L 39 της 14.2.1976, σ. 40).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 24 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-320/03)

(2003/C 226/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Claudia Schmidt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Ιουλίου 2003 προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η επιβολή της απαγορεύσεως κυκλοφορίας των βαρέων φορτηγών βάρους άνω των 7,5 τόνων που μεταφέρουν ορισμένα εμπορεύματα στο τμήμα του αυτοκινητόδρομου A 12 στην κοιλάδα του Inn που περιλαμβάνεται μεταξύ του χιλιόμετρου 20,359, που βρίσκεται εντός των ορίων του δήμου Kundl, και του χιλιόμετρου 66,780, που βρίσκεται εντός των ορίων του δήμου Amprass, είναι ασυμβίβαστη με τις υποχρεώσεις που υπέχει η Δημοκρατία της Αυστρίας από τα άρθρα 1 και 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 881/92 του Συμβουλίου (¹), τα άρθρα 1 και 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3118/93 του Συμβουλίου (²) και τα άρθρα 28 ΕΚ έως 30 ΕΚ,
2. να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Βάσει του Immissionsschutzgesetz-Luft (αυστριακού νόμου για την προστασία από τις εκπομπές στην ατμόσφαιρα), ο Landeshauptmann von Tirol επέβαλε στις 27 Μαΐου 2003 απαγόρευση κυκλοφορίας των βαρέων φορτηγών που μεταφέρουν ορισμένα εμπορεύματα σε ένα τμήμα του αυτοκινητόδρομου A 12 στην κοιλάδα του Inn, μήκους 46 km. Αυτή η απόλυτη απαγόρευση κυκλοφορίας αρχίζει να ισχύει για τα οικεία οχήματα αμέσως και επ' αόριστον από την 1η Αυγούστου 2003.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, λόγω της επιβολής της απαγορεύσεως αυτής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις ανωτέρω αναφερθείσες διατάξεις του πρωτογενούς και του δευτερογενούς δικαίου.

Κατά την Επιτροπή, η απαγόρευση κυκλοφορίας ή η «αναγκαστική χρησιμοποίηση του σιδηροδρόμου» συνεπάγεται, για τα πληττόμενα φορτηγά ή τις διγόμενες επιχειρήσεις, πρόσθετες δαπάνες και απώλεια χρόνου. Είναι επομένως σαφές ότι παρακωλύεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Η απόφαση της Δημοκρατίας της Αυστρίας να επιβάλει την απαγόρευση κυκλοφορίας μόνο στις μεταφορές εμπορευμάτων υπό διαμετακόμιση, οι οποίες πραγματοποιούνται σε ποσοστό 80 % περίπου από αλλοδαπούς μεταφορείς, ενέχει επομένως προτιμιακή μεταχείριση των εθνικών/τοπικών μεταφορών εμπορευμάτων ή, με άλλα λόγια, έμμεση διάκριση σε βάρος των αλλοδαπών μεταφορών εμπορευμάτων. Η δυσμενής αυτή διάκριση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με βάση την προστασία του περιβάλλοντος. Για τον λόγο αυτό και μόνο πρέπει να αναγνωριστεί οπωσδήποτε ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη το άρθρο 28 ΕΚ.

Επικουρικά η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το μέτρο δεν ενέχει διάκριση, δεν μπορεί να ισχύσει ως δικαιολογητικός λόγος η προστασία του περιβάλλοντος, διότι το αυστριακό μέτρο δεν ανταποκρίνεται στην αρχή της αναλογικότητας. Υπάρχουν ηπιότερα μέτρα, δηλαδή μέτρα που είναι εξίσου κατάλληλα για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, αλλά παρακωλύουν λιγότερο την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Δεδομένου ότι επίσης αποκλείεται η δικαιολόγηση του μέτρου βάσει της προστασίας του περιβάλλοντος, το μέτρο αυτό αντιβαίνει τελικά στο άρθρο 28 ΕΚ.

Από τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 881/92 και 3118/93 συνάγεται ότι δεν επιτρέπεται καταρχήν η επιβολή άλλων προϋποθέσεων για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων εντός της Κοινότητας πέρα από τις προϋποθέσεις που θέτουν οι προαναφερθέντες

κανονισμοί. Δεν υφίσταται καμία εξαίρεση που να περιορίζει την αρχή αυτή. Επομένως, συντρέχει παράβαση των άρθρων 1 και 3 του κανονισμού 881/92. Το ίδιο ισχύει και για τα άρθρα 1 και 3 του κανονισμού 3118/93.

(1) ΕΕ 1992, L 95, σ. 1.

(2) ΕΕ 1993, L 279, σ. 1.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 24 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-324/03)

(2003/C 226/18)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, δικηγόρο, και τον A. Cingolo, avvocato dello Stato, άσκησε στις 24 Ιουλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το σημείωμα αριθ. 26777, του Ευρωπαϊού Επιτρόπου M. Barnier, της 14ης Μαΐου 2003, που της περιήλθε στις 20 Μαΐου 2003, καθόσον αρνείται να δεχθεί ως επιλέξιμες για τη χορήγηση ενισχύσεων δαπάνες που καταβλήθηκαν για κρατικές ενισχύσεις από τα κράτη μέλη μετά τις 19 Φεβρουαρίου 2002, καθώς και όλα τα μέτρα που στηρίζονται σε ή συνδέονται με αυτό·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη αντιβαίνει προδήλως προς το άρθρο 32 του Κανονισμού (ΕΚ) 1260/1999 ⁽¹⁾ της Επιτροπής και στον Κανόνα 1, σημεία 1 και 2 του Παραρτήματος στον Κανονισμό (ΕΟΚ) 1685/2000 ⁽²⁾ της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι καμία από τις διατάξεις των προαναφερθέντων κανονισμών δεν θεωρεί, για τον σκοπό της επιλεξιμότητας των ποσών που καταβλήθηκαν στον τελικό αποδέκτη της χρηματοδότησης μέσω κρατικών ενισχύσεων, λυσιτελεί τις δραστηριότητες για την πραγματοποίηση των οποίων χορηγείται η ενίσχυση. Αντιθέτως, το σύστημα που θεσπίζουν οι εν λόγω κανονισμοί θεωρεί ως λυσιτελεί αποκλειστικά και μόνο τις πληρωμές που έχουν πράγματι καταβληθεί από το κράτος μέλος ως τελικό αποδέκτη, υπό μόνον την προϋπόθεση ότι αναφέρουν ακριβώς τη δαπάνη που βαρύνει τον ίδιο τον τελικό αποδέκτη.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι παράνομη, καθόσον η αιτιολογία της είναι ελλιπής και αντιφατική.

(1) ΕΕ L 161 της 26.6.1999, σ. 1.

(2) ΕΕ L 193 της 29.7.2000, σ. 39.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2003

(Υπόθεση C-326/03)

(2003/C 226/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την κα Marie-José Jonczy, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε στις 25 Ιουλίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή αιτείται από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία μη θεσπίζοντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, προς συμμόρφωση με την οδηγία 99/63 ΕΚ του Συμβουλίου της 21ης Ιουνίου 1999 ⁽¹⁾ σχετικά με την οργάνωση του χρόνου εργασίας των ναυτικών η οποία υπογράφηκε μεταξύ της εταιρείας εφοπλιστών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ομοσπονδίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων μεταταφορών στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και εν πάση περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της οδηγίας αυτής.
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προδεσμία μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 30 Ιουνίου 2002.

(1) ΕΕ L 167 της 2.7.1999, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: tercera, με απόφαση της 21ης Ιουλίου 2003 στην υπόθεση Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos (Επαγγελματική Ένωση Μηχανικών Οδών, Διαύλων και Λιμένων) κατά Administración del Estado, όπου ο έτερος διάδικος είναι ο G. M. Imo

(Υπόθεση C-330/03)

(2003/C 226/20)

Με απόφαση της 21ης Ιουλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 29 Ιουλίου 2003, το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: tercera, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos και Administración del Estado, όπου ο έτερος διάδικος είναι ο G. M. Imo, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

A) Πρέπει το άρθρο 3, στοιχείο α', σε σχέση με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με ένα γενικό σύστημα αναγνώρισης των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών⁽¹⁾, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το κράτος μέλος υποδοχής έχει τη δυνατότητα να προβεί στην περιορισμένη αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων ενός αιτούντος σχετική άδεια ο οποίος διαθέτει πτυχίο *Ingenere civile idraulico* (πολιτικού μηχανικού ειδικευμένου σε υδραυλικά έργα) (κτηθέντος στην Ιταλία) και επιθυμεί να ασκήσει το επάγγελμα αυτό σε άλλο κράτος μέλος, όπου είναι νομοθετικώς κατοχυρωμένο το επάγγελμα του *Ingeniero de Caminos, Canales y Puertos* (μηχανικού οδών, διαύλων και λιμένων); Η θέση αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι αυτό το τελευταίο επάγγελμα περιλαμβάνει στο κράτος υποδοχής δραστηριότητες που δεν αντιστοιχούν πάντα σε αυτές του πτυχίου του αιτούντος, ενώ η πιστοποιούμενη από το εν λόγω πτυχίο εκπαίδευση δεν περιλαμβάνει ορισμένα μαθήματα που απαιτούνται, γενικώς, για την κτήση του τίτλου του *Ingeniero de Caminos, Canales y Puertos* στο κράτος υποδοχής;

B) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησής στο πρώτο ερώτημα, είναι σύμφωνος προς τα άρθρα 39 και 43 της Συνθήκης ΕΚ ένας τέτοιος περιορισμός του σχετικού δικαιώματος των αιτούντων οι οποίοι ζητούν να ασκήσουν το επάγγελμά τους, ως ανεξάρτητοι επαγγελματίες ή μισθωτοί, σε κράτος μέλος διαφορετικό αυτού εντός του οποίου έχουν αποκτήσει τα επαγγελματικά προσόντα τους, κατά τρόπο ώστε το κράτος υποδοχής να μπορεί να αποκλείσει, μέσω της δικής του εσωτερικής νομοθεσίας, την περιορισμένη αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων, εάν τέτοια απόφαση, που είναι σύμφωνη κατ' αρχήν προς το άρθρο 4 της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ, σημαίνει ότι η άσκηση του επαγγέλματος εξαρτάται από ορισμένες δυσαναλόγες πρόσθετες απαιτήσεις; Με την έκφραση περιορισμένη αναγνώριση νοείται, στο πλαίσιο αυτών των αποτελεσμάτων, αναγνώριση που θα επέτρεπε στον αιτούντα να ασκήσει τη δραστηριότητά του ως *ingeniero* (μηχανικός) μόνο στον αντίστοιχο τομέα (*hidráulico*) (υδραυλικά έργα) του επαγγέλματος, γενικότερα, του *Ingeniero de Caminos, Canales y Puertos* (μηχανικού δρόμων, διαύλων και λιμένων) που είναι νομοθετικώς κατοχυρωμένο στο κράτος υποδοχής, χωρίς να ισχύουν για τον ενδιαφερόμενο οι πρόσθετες απαιτήσεις που προβλέπονται στο στοιχείο β' του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ.

(1) ΕΕ L 19 της 24.1.1989, σ. 16.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, με διάταξη της 21ης Ιουλίου 2003, στην υπόθεση *easyCar (UK) Ltd* κατά *Office of Fair Trading*

(Υπόθεση C-336/03)

(2003/C 226/21)

Με διάταξη της 21ης Ιουλίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 30 Ιουλίου 2003, το High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ *easyCar (UK) Ltd* και *Office of Fair Trading*, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Περιλαμβάνει ο όρος «συμβάσεις για την παροχή υπηρεσιών [...] μεταφοράς», που περιέχεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 97/7/ΕΚ⁽¹⁾ για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις, τις συμβάσεις παροχής υπηρεσιών μισθώσεως αυτοκινήτων;

(1) Οδηγία 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ής Μαΐου 1997 για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις — Δήλωση του Συμβουλίου και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με το άρθρο 6 παράγραφος 1 — Δήλωση της Επιτροπής σχετικά με το άρθρο 3 παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση (ΕΕ L 144 της 4.6.1997, σ. 19).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-339/03)

(2003/C 226/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Josef-Christian Schieferer και Michel Van Beek, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της, άσκησε την 1η Αυγούστου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας όλες τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προς συμμόρφωση με την οδηγία 1999/22/ΕΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 29ης Μαρτίου 1999, σχετικά με τη διατήρηση άγριων ζώων στους ζωολογικούς κήπους (και συγκεκριμένα τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας στα διάφορα ομόσπονδα κράτη (*Länder*), με εξαίρεση τα ομόσπονδα κράτη Βρέμη, Αμβούργο, Έση, Βάδη-Βυρτεμβέργη και Κάτω Σαξωνία), και εν πάση περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 9 της οδηγίας αυτής,
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στα εθνικά δίκαια έληξε στις 9 Απριλίου 2002, χωρίς να έχουν θεσπιστεί οι αναγκαίες διατάξεις από όλα τα ομόσπονδα γερμανικά κράτη.

(1) ΕΕ L 94, σ. 24.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-340/03)

(2003/C 226/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Josef Christian Schieferer και Gregorio Valero Jordana, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 1 Αυγούστου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, παραλείποντας να μεταφέρει πλήρως και ορθώς στο εσωτερικό της δίκαιο τις ακόλουθες διατάξεις της οδηγίας 86/278/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 12ης Ιουνίου 1986 σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος και ιδίως του εδάφους κατά τη χρησιμοποίηση της ιλύος καθαρισμού λυμάτων στη γεωργία (1) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη

- α) τον ορισμό σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας για το ομόσπονδο κράτος της Στυρίας (εξαιρέση για μικρούς σταθμούς καθαρισμού)
- β) το άρθρο 6, στοιχείο β', όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να διαβιβάζονται τακτικά στους χρήστες σύμφωνα με το παράρτημα II Α στην Καρινθία,
- γ) το άρθρο 9 σε συνδυασμό με τα παραρτήματα II Α, II Β και II Γ στο Vorarlberg καθώς επίσης σε συνδυασμό με το παράρτημα II Γ στην Καρινθία και στη Στυρία, και
- δ) την υποχρέωση τηρήσεως μητρώου, σύμφωνα με το άρθρο 10, στην Καρινθία (παράγραφος 1, στοιχείο α') όσον αφορά την μη προβλεπόμενη στην οδηγία εξαιρέση για μικρούς σταθμούς, στη Στυρία (παράγραφος 1, στοιχείο β" και γ', όσον αφορά τη σύνθεση και τις ιδιότητες καθώς και τη μορφή της επεξεργασίας) και στο Vorarlberg (παράγραφος 1, στοιχεία α', β', και γ" όσον αφορά τις ποσότητες ιλύος, τη σύνθεση, τις ιδιότητες και τη μορφή της επεξεργασίας).

2. να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Δημοκρατία της Αυστρίας υποχρεούταν να μεταφέρει στο εσωτερικό της δίκαιο την οδηγία 86/278/ΕΟΚ μέχρι την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση την 1η Ιανουαρίου 1995.

Αυτή η προθεσμία έχει παρέλθει, χωρίς ορισμένες διατάξεις αυτής της οδηγίας να έχουν μεταφερθεί πλήρως και ορθώς στο εσωτερικό δίκαιο των ομοσπόνδων κρατών της Καρινθίας, της Στυρίας και του Vorarlberg.

(1) ΕΕ 1986, L 181, σ. 6.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε την 1η Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-341/03)

(2003/C 226/24)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη κα H  l  ne Michard νομικό σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας, άσκησε την 1η Αυγούστου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μ   θεσπίζοντας τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προς συμμόρφωση με την οδηγία 98/49ΕΚ του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 1998 (1) σχετικά με την προστασία του δικαιώματος συμπληρωματικής συντάξεως των αμειβομένων και μη αμειβομένων εργαζομένων που κινούνται στο εσωτερικό της Κοινότητας, και εν πάσει περιπτώσει μη ανακοινώνοντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της οδηγίας αυτής.
- β) να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο ΕΚ, οι οδηγίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών.
2. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το άρθρο 10, παράγραφος 1η της οδηγίας 98/49 ΕΚ του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 1998 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες προς συμμόρφωση με την εν λόγω οδηγία το αργότερο 36 μήνες μετά την έναρξη ισχύος της. Η οδηγία τέθηκε σε ισχύ την ημέρα δημοσίευσής της στο γύλλο της Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (25 Ιουλίου 1998) και πρέπει επομένως να μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο μέχρι τις 27 Ιανουαρίου 2001. Σύμφωνα δε με την παράγραφο 2 του άρθρου 10 της οδηγίας τα κράτη μέλη πρέπει να ενημερώσουν την Επιτροπή για τα μέτρα μεταφοράς που έλαβαν μέχρι τις 25 Ιανουαρίου 2002.

(1) ΕΕ L 209 της 25.7.1998, σ. 46.

Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-342/03)

(2003/C 226/25)

Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τη N  ria Díaz Abad, Abogado del Estado, με τόπο επιδόσεων στο

Λουξεμβούργο, άσκησε στις 4 Αυγούστου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 975/2003 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2003, σχετικά με το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης δασμολογικής ποσόστωσης για τις εισαγωγές τόνου σε κονσέρβες που υπάγεται στους κωδικούς ΣΟ 1604 1411, 1604 1418 και 1604 2070,
- να καταδικάσει το καθού όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 975/2003 παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο για τους εξής λόγους:

- Παραβίαση της αρχής της κοινοτικής προτιμίας, δεδομένου ότι μέτρα όπως τα θεσπιζόμενα με τον προσβαλλόμενο κανονισμό είναι σκόπιμα μόνον όταν η κοινοτική παραγωγή είναι ανεπαρκής, γεγονός που δεν αποδείχθηκε. Η ισπανική βιομηχανία κονσερβών τόνου βλάπτεται σοβαρά από τη θέσπιση του κανονισμού αυτού.
- Νόθευση του ανταγωνισμού στην αγορά: λόγω του ότι η εισαγωγή στην αγορά ενός προϊόντος υπό ευνοϊκότερες συνθήκες από τις προβλεπόμενες στο προηγούμενο γενικό δασμολογικό καθεστώς μπορεί να προκαλέσει ανισορροπίες στην εν λόγω αγορά με αρνητικές οικονομικές συνέπειες.
- Παραβίαση των διαδικαστικών κανόνων, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν βασίζεται σε καμιά τεχνική μελέτη που να αποδεικνύει την ανάγκη θεσπίσεώς του, ούτε αποδεικνύεται κατά κανέναν τρόπο η έλλειψη κοινοτικής παραγωγής κονσερβών τόνου.
- Παράβαση του άρθρου 12 της συμφωνίας συνδέσεως ΕΚ-ΑΚΕ, διότι δεν ενημερώθηκαν τα κράτη ΑΚΕ για τη λήψη ενός μέτρου που τα αφορά.
- Παράβαση των συμφωνιών προτιμίας με τα κράτη ΑΚΕ και τα κράτη ΣΓΠ-ναρκωτικά, διότι η δασμολογική ποσόστωση που θα προκύψει από τα θεσπιζόμενα με τον προσβαλλόμενο κανονισμό μέτρα στερεί από το περιεχόμενό τους τις συμφωνίες προτιμίας που προβλέπουν ότι κονσέρβες τόνου που προέρχονται από χώρες με ανεπτυγμένη βιομηχανία μπορούν να ανταγωνίζονται στην κοινοτική αγορά αυτές που προέρχονται από κράτη ΑΚΕ και κράτη ΣΓΠ-ναρκωτικά.
- Παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, διότι θα επηρεάσει τις επενδύσεις που οι κοινοτικοί επιχειρηματίες έχουν πραγματοποιήσει στα κράτη ΑΚΕ και στα κράτη ΣΓΠ-ναρκωτικά έχοντας υπ' όψη τους τις συνθήκες προσβάσεως στην αγορά των προερχόμενων από τις χώρες αυτές προϊόντων.
- Παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ (έλλειψη αιτιολογίας), διότι φρονεί ότι ο κανονισμός δεν βασίζεται σε καμιά τεχνική μελέτη που να αποδεικνύει την ανάγκη θεσπίσεώς του.

- Κατάχρηση εξουσίας, λόγω του ότι η κατανομή της δασμολογικής ποσόστωσης πραγματοποιήθηκε αυθαίρετα μεταξύ των επωφελουμένων χωρών.

⁽¹⁾ ΕΕ L 141 της 7.6.2003, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-344/03)

(2003/C 226/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Valero Jordana και P. Aalto, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Αυγούστου 2003, προσφυγή κατά της Φινλανδικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να κρίνει ότι η Φινλανδική Δημοκρατία, μη εφαρμόζοντας την παρέκκλιση του άρθρου 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί της διατηρήσεως των αγρίων πτηνών ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την Πράξη Προσχωρήσεως του 1994, σύμφωνα με τα κριτήρια που θεσπίζονται στο άρθρο αυτό, εφόσον δεν απέδειξε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις για την παρέκκλιση της διατάξεως αυτής στην περίπτωση της θήρας κατά την εαρινή περίοδο ορισμένων υδροβίων πτηνών στην ηπειρωτική Φινλανδία και στην περιοχή του Åland, όσον αφορά συγκεκριμένα την εφαρμογή των κριτηρίων της «μη υπάρξεως άλλων ικανοποιητικών λύσεων» και των «μικρών ποσοτήτων», ιδιαίτερα ως προς τα είδη πουπουλόπαπια (*Somateria mollissima*), κουδουνόπαπια (*Bucephala clangula*), λοφοπρίστης (*Mergus serrator*), χηνοπρίστης (*Mergus merganser*), βελουδόπαπια (*Melanitta fusca*) και τοικινόπαπια (*Aythya fuligula*), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία· και
- 2) να καταδικάσει την Φινλανδική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν πληρούται το κριτήριο της «μη υπάρξεως άλλων ικανοποιητικών λύσεων» της οδηγίας αν είναι δυνατή η θήρα των ιδίων ειδών κατά την εαρινή περίοδο, καιτοι σε μικρότερες ποσότητες και πιθανόν υπό δυσχερέστερες συνθήκες από την άποψη του κυνηγού ή σε διαφορετικές τοποθεσίες θήρας. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η απαίτηση «μη υπάρξεως άλλων ικανοποιητικών λύσεων» πρέπει να πληρούται κατά συγκεκριμένο και καθορισμένο τρόπο, όχι αορίστως και γενικώς. Για την εκτίμηση της πληρώσεως της απαίτησεως αυτής πρέπει να ληφθούν υπόψη οι επιτόπιες συνθήκες.

Σύμφωνα με την επιτροπή ORNIS που συστήνεται βάσει του άρθρου 16 της οδηγίας, «μικρές ποσότητες» σημαίνει [πρόσθετη] ποσότητα κάτω του 1 % της (μέσης) ετήσιας θνησιμότητας, καθοριζόμενη βάσει της γνώμης εμπειρογνώμονα, για τα είδη των οποίων απαγορεύεται η θήρα, και ποσότητα αντιστοιχούσα στο επίπεδο περίπου του 1 % για τα είδη των οποίων επιτρέπεται η θήρα, ούτως ώστε, πάντως, η συμμόρφωση προς το άρθρο 9 της οδηγίας εξαρτάται εν πάση περιπτώσει από τη συμμόρφωση προς τα άλλα σημεία του άρθρου. Η επιτραπεία από τη Φινλανδία κατά την εαρινή περίοδο θήρα υπερέβη πλειστάκις τις ποσότητες που είχαν υπολογιστεί βάσει της συστάσεως της επιτροπής.

(1) Οδηγία 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 2ας Απριλίου 1979, ΕΕ ειδ. έκδ. 15/01, σ. 202.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 5 Αυγούστου 2003

(Υπόθεση C-345/03)

(2003/C 226/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Μ. Κωνσταντινίδη και την F. Simonetti, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 5 Αυγούστου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για την πλήρη συμμόρφωση προς την οδηγία 2000/53/ΕΚ (1) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 2000, για τα οχήματα στο τέλος του κύκλου ζωής τους και, εν πάση περιπτώσει, να ενημερώσει πλήρως την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για την μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο εξέπνευσε στις 21 Απριλίου 2002.

(1) ΕΕ L 269 της 21.10.2000, σ. 34.

Διαγραφή της υποθέσεως C-131/02 (1)

(2003/C 226/28)

Με διάταξη της 12ης Ιουνίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-131/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας.

(1) ΕΕ C 131 της 1.6.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-393/02 (1)

(2003/C 226/29)

Με διάταξη της 18ης Ιουνίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-393/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

(1) ΕΕ C 323 της 21.12.2002.

Διαγραφή της υποθέσεως C-407/02 (1)

(2003/C 226/30)

Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-407/02: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

(1) ΕΕ C 19 της 25.1.2003.

Διαγραφή της υποθέσεως C-10/03 (1)

(2003/C 226/31)

Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-10/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Φινλανδικής Δημοκρατίας.

(1) ΕΕ C 44 της 22.2.2003.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση T-385/00, Jean-Paul Seiller κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων ⁽¹⁾

(Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων — Προσωπικό — Παραδεκτό — Σαφήνεια του δικογράφου της προσφυγής — Επιβεβαιωτική πράξη — Εκπρόθεσμο προσφυγής — Διαδικασία προηγούμενου συμβιβασμού — Συνταξιοδοτικά δικαιώματα — Λουξεμβουργιανό δίκαιο — Συναλλαγή — Δόλος — Παραγραφή)

(2003/C 226/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-385/00, Jean-Paul Seiller, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους D. Chouamier και L. Thielens, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (εκπρόσωποι: E. Uhlmann, C. Gómez de la Cruz και P. Mousel), με αντικείμενο την πληρωμή του ποσού των 4 779 652 λουξεμβουργιανών φράγκων, εντόκως, το οποίο του οφείλεται στο πλαίσιο των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, πρόεδρο, την P. Lindh και τον J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Ιουνίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Ο προσφεύγων φέρει τα δικαστικά του έξοδα και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ΕΤΕπ.

⁽¹⁾ EE C 61 της 24.2.2001.

O. Prost, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: L. Fraguas Gadea), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Kreuzschitz, S. Meany και A.P. Bentley), υποστηριζόμενης από την TNC Kazchrome, με έδρα το Almaty (Καζακστάν), και από την Alloy 2000 SA, με έδρα το Strassen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους J. Flynn, J. Magnin και S. Mills, με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 2001/230/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Φεβρουαρίου 2001, για την περάτωση της διαδικασίας αντανάμιπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Βραζιλίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Καζακστάν, Ρωσίας, Ουκρανίας και Βενεζουέλας (EE L 84, σ. 36), κατά το μέρος που αφορά εισαγωγές καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Ρωσίας, Ουκρανίας και Καζακστάν, το Πρωτοδικείο (δύετο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, και J. Pírrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij και M. Βηλαρά, δικαστές· γραμματέας: J. Palacio Gonzalez, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και εις ολόκληρον τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής και των παρεμβαίνουσών TNC Kazchrome και Alloy 2000, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.
- 3) Το παρεμβαίνον Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

⁽¹⁾ EE C 227 της 11.8.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 17ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση T-81/02, Margot Wagemann-Reuter κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Υπαλληλική — Άδεια άνευ αποδοχών — Κενή θέση — Αναβάθμιση θέσεως — Επανεένταξη)

(2003/C 226/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 8ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση T-132/01, Euroalliages κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Ντάμπινγκ — Απόφαση με την οποία περατώνεται η επανεξέταση μέτρων που μόλις έληξαν — Κοινοτικό συμφέρον — Προσφυγή ακυρώσεως)

(2003/C 226/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-132/01, Euroalliages, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), Péciney électrometallurgie, με έδρα το Courbevoie (Γαλλία), Vargön Alloys AB, με έδρα το Vargön (Σουηδία), Ferroatlántica, SL, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενες από τους δικηγόρους D. Voillemot και

Στην υπόθεση T-81/02, Margot Wagemann-Reuter, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τον M.-A. Lucas, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: αρχικώς J.-M. Stenier, P. Giusta και B. Schäfer και στη συνέχεια M. Stenier, M. Bavendam και I. Riagáin), με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως του

Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με αίτηση επανεντάξεως, κατόπιν αδειάς άνευ αποδοχών, που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα στις 22 Ιανουαρίου 2001, και της απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, περί απορρίψεως της ενστάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα στις 14 Αυγούστου 2001, και, αφετέρου, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα, το Πρωτοδικείο (μονομελής: R. García-Valdecasas), γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 17 Ιουλίου 2003 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(1) EE C 131 της 1.6.2002.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 25ης Ιουνίου 2003

στην υπόθεση T-287/02, **Asian Institute of Technology (AIT)** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση περί συνάψεως συμβάσεως έρευνας — Προθεσμία — Απαράδεκτο)

(2003/C 226/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT), με έδρα το Pathumthani (Ταϊλάνδη), εκπροσωπούμενο από τον H. Teissier du Cros, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: P. Kuijper και B. Schöfer), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 4ης Ιουλίου 2000 περί συνάψεως συμβάσεως έρευνας στο πλαίσιο του προγράμματος «Asia-Invest» με το Center for Energy-Environment Research and Development, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τον R. García-Valdecasas, πρόεδρο, την P. Lindh και τον M. J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 25 Ιουνίου 2003 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Το προσφεύγον φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

(1) EE C 289 της 23.11.2002.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση T-47/03 R, **Jose Maria Sison** κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Ασφαλιστικά μέτρα — Περιοριστικά μέτρα προς καταπολέμηση της τρομοκρατίας — Πάγωμα κεφαλαίων — Κατάργηση κοινωνικής πρόνοιας — Μερικό απαράδεκτο των αιτημάτων — Επείγον — Έλλειψη)

(2003/C 226/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-47/03 R, Jose Maria Sison, κάτοικος Ουτρέχτης (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους J. Ferron, A. Comte, H. E. Schultz, D. Gurses, T. Olsson και J. Lamchek, δικηγόρους, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: M. Βιτσεντζάτος και M. Bishop), με αντικείμενο, πρώτον, να αναστείλει την εκτέλεση της απόφασης 2002/974/EK, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση της απόφασης 2002/848/EK (ΕΕ L 337, σ. 85), καθόσον αυτή περιλαμβάνει το όνομά του προσφεύγοντος, δεύτερον, να υποχρεώσει το Συμβούλιο να μη μνημονεύει το όνομα του προσφεύγοντος σε κάθε νέα απόφαση για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και, τρίτον, να υποχρεώσει το Συμβούλιο να ενημέρωσει όλα τα κράτη μέλη ότι τα περιοριστικά μέτρα κατά του προσφεύγοντος στερούνται νομικής βάσεως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 15 Μαΐου 2003 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 16ης Μαΐου 2003

στην υπόθεση T-140/03: **Forum 187 ASBL** κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾

(«Απέκδυση αρμοδιότητας»)

(2003/C 226/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-140/03, Forum 187 ASBL, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους A. Sutton και J. Killick, barristers, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(εκπρόσωποι: V. Di Bucci, R. Lyal και G. Rozet), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης C(2003) 564 τελικό, της 17ης Φεβρουαρίου 2003, για το καθεστώς ενισχύσεων που εφαρμόζει το Βασίλειο του Βελγίου υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Azizi, M. Jaeger, H. Legal και M. E. Martins Ribeiro, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 16 Μαΐου 2003, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Πρωτοδικείο απεκδύεται της αρμοδιότητάς του επί της υποθέσεως T-140/03, *Forum 187* κατά Επιτροπής, υπέρ του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να μπορέσει να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του αιτήματος ακυρώσεως.
- 2) Επιφυλλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(1) EE C 158 της 5.7.2003.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 3ης Ιουλίου 2003

στην υπόθεση T-249/03 R, Y κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Ασφαλιστική μέτρα — Υπάλληλος — Άρθρο 105, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας)

(2003/C 226/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-249/03 R, Y, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον

Σ. Παπανικολάου, δικηγόρο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αντικείμενο την αναστολή εκτελέσεως της από 18 Ιουνίου 2003 απόφασης της Επιτροπής, περί τερματισμού της τοποθέτησεως του προσφεύγοντος στην αντιπροσωπεία του οργάνου αυτού στο Ναϊρόμπι (Κένυα) με ισχύ από 15 Ιουλίου 2003, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 3 Ιουλίου 2003 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αναστέλλει την εκτέλεση της από 18 Ιουνίου 2003 απόφασης της Επιτροπής περί τερματισμού της τοποθέτησεως του προσφεύγοντος στην αντιπροσωπεία του οργάνου αυτού στο Ναϊρόμπι (Κένυα) με ισχύ από 15 Ιουλίου 2003, μέχρι περατώσεως της παρούσας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Διαγραφή της υποθέσεως T-78/03 (1)

(2003/C 226/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-78/03, *Haladjian Frères* κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(1) EE C 112 της 10.5.2003.

III

(Πληροφορίες)

(2003/C 226/40)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

EE C 213 της 6.9.2003

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 200 της 23.8.2003

EE C 184 της 2.8.2003

EE C 171 της 19.7.2003

EE C 158 της 5.7.2003

EE C 146 της 21.6.2003

EE C 135 της 7.6.2003

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
